

Ukratko o romanu

Matija Turčin u svom drugom romanu «Deset sekundi» govori o dvojbama čovjeka današnjice, njegovoj usamljenosti, izgubljenosti, nesigurnosti, nezadovoljstvu, dakle o onome što karakterizira i ljude bilo kojeg drugog vremenskog razdoblja, ali smješteno u današnje frenetično vrijeme domaćeg nam prostora sve je, zbog ekonomskog nemilosrdnog nadmetanja i egzistencijalne nesigurnosti, posebno naglašeno. Sukladno tome logično je da je bitan akcent za odlučujući prevrat u životnom ritmu likova autor namijenio novcu kao realnom i opipljivom spasu iz svih nepoželjnih situacija, kao dokazano «par excellence» jamstvu za sigurnost, a koji na kraju ipak nije «prima primarum» u onome što je čovjeku potrebno da bi bio sretan u dobru. Razumljivo je stoga zašto Marku Deskaru u svim okolnostima nedostaje sigurnost duha i bistrina uma, a slučajna uspješnost u novčanom dobitku postaje neodrživa. Neizgrađenost samopoštovanja i samopouzdanja podcrtava i nedostatak pravih mjerila vrijednosti, te i u najboljim životnim okolnostima Marko mora postati gubitnikom, jer novčani dobitak razotkriva surogat sreće.

S druge strane, Tina je također lik često susretljiv u našem siromašnom staležu što *korči* svoju koru kruha. Ona je žena koja žudi ispuniti samoću, ciljano prihvaća mučnu emotivnu torturu podaničkim razumijevanjem osobe za koju se, dijelom zbog ljubavi, a dijelom sigurnosti radi, želi suživotno vezati. Ali, za razliku od Marka, Tina jasno zna da ne želi biti sama, realno detektira svoju poziciju, koja joj je uostalom i jedina na dohvat životu, te ne htijući izgubiti nađeno, ona intuitivnim iskustvom žene ulaže sebe kao tihu žrtvu u vezu koja bi mogla biti njezin ostvariv cilj, što joj na kraju i uspijeva. Dakle... sredstvo je opravdalo cilj. Tko je tu gubitnik, a tko dobitnik, pitanje je o kojem može promišljati svaki čitatelj.

Već prvi roman «Sin kiše» najavio je, a drugi «Deset sekundi» i potvrdio, da je Matija Turčin autor koji motri život oko sebe svim svojim osjetilima. Iako mladac po godinama i životnom iskustvu, prirodni talenat osjetljivosti na ljude, njihove nutrine i međusobne odnose, primorava ga da na papir istoči tu doživljajnost svijeta koji ga okružuje, i vrijeme kojem pripada. Njegovi likovi nisu ničim omeđeni, godine su im različite, životni stilovi gotovo suprotni, dinamika međuodnosa neharmonična, ali svi pripadaju jednom vremenu...ovom danas i ovdje. Oni su nadasve jednostavni i toliko uobičajeni da ih se bez senzibilnijeg uočavanja ne bi moglo izdvojiti niti iz jedne ljudske skupine kao posebnost.

Bilo bi uistinu nepošteno ne istaći da je vrlo malo mladih autora koji posvećuju toliku pozornost ljudima izvan svog interesnog kruga, a Matija Turčin, kao da mu je o njegovoj generaciji sve jasno i «već viđeno», upravo odabirom svojih likova upućuje da se treba mijenjati, da treba percipirati, da na uočenim neizgrađenostima treba stvarati nove odnose koji će reformirati taj «maloljudski» svijet. Pri tome Matija Turčin ne nameće svoja razmišljanja, niti nudi svoje vizije, već naprosto promotri, očituje se i ponudi čitatelju da sam, promišljajući na svoj način, nastavi započetu priču.

Stoga treba prihvatiti ponuđeno i poželjeti da nam se i dalje događaju Matijini romani s našim pričama u nastavku.

Blanka Supan